

Et elværks historie

Glejbjerg elektricitetsværk gennem 48 år

Af Olga Pedersen

Indledning

Glejbjerg elektricitetsværk er et af de mange små elektricitetsværker, der dukkede op i begyndelsen af dette århundrede og hvoraf der i Ribe amt ikke er nogen tilbage. Elektricitetsværket var et vanddrevet jævnstrømsværk, hvortil man skaffede den fornødne kraft ved at grave en kanal, ca. 1½ km lang, lede vandet fra et af sognets mange vandløb derigennem og opnåede et fald på ca. 3 meter. Produktionen gik i første omgang ud på at skaffe folk lys, men da værket var en realitet, begyndte elmotorerne også hurtigt at vinde frem, hovedsagelig til tærskning og maling af korn. Glejbjerg elektricitetsværk var et af de værker i amtet, der holdt længst ud, før kravet om vekselstrøm tvang bestyrelsen til at indlede forhandlinger med Karlsgårdeværket i Sig om indkøb deraf, med lukning af det lokale værk til følge. Det sidste jævnstrømsværk i Ribe amt var det private værk på Lydum mølle, der først standstedes i 1973. I året 1986 er det 70 år siden Glejbjerg elektricitetsværk blev oprettet og det kan derfor måske være af interesse at se tilbage på dets historie.

Mennesker har gennem alle tider fundet det nødvendigt at forlænge dagens lyse timer med en eller anden form for belysning. Det allerførste har vel været stenaldermandens blussende bål, der foruden at give lys tjente til at holde ulve og andre vilde dyr på afstand. Ilden og lyset gav tryghed og varme. Senere fandt man andre muligheder for at oplyse de rum, hvori man befandt sig om

aftenen, tranlamper og tællelys var de mest udbredte. I Jylland havde man tillige »lyseklyne«, der var en tørveart der bestod af et særligt fosforholdigt stof, der hovedsageligt opgravedes i moser, der bestod af faldne fyrreskove. Glejbjerg mose i Aastrup sogn var meget rig på lyseklyne, og i dette sogn var der mange husmænd, der så sent som 1880 ikke benyttede anden form for belysning. Man anbragte nogle brokker af lyseklynen i det åbne ildsted, anbragte sig så tæt op ad dette som muligt, og kunne derved se til arbejdet med at karte eller spinde, mens røgen sved i øjnene. Petroleumslamperne var bedre, godt nok kunne de også ose og gav kun et begrænset lys, men de havde også den fordel, at de var en prydding for stuen, og en velpudset messinglampe var husmoderens stolthed, petroleumslampen blev en slags statussymbol.

Elektricitet

I slutningen af attenhundredetallet kom så talen om en ny form for belysning, elektricitet. Hvilken forunderlig tanke. Et tryk på en knap og der var lys i stuen, tilmed et bedre lys end nogen nok så veludstyret petroleumslampe havde kunnet præstere. »Det hvide lys« kaldte de begejstrede tilhængere det.

Elektricitet som sådan var vel ikke noget nyt. Selve ordet opstod ca. 1600 af det græske ord elektron, der betyder rav. Rav bliver som bekendt elektrisk, når man gnider det varmt mod f.eks. stof, men det var nu nok først, efter at Edison i 1882 opfandt kultrådslødelampen, at elektricitet fik nogen betydning og interesse for menigmand. men så gik det til gengæld også stærkt. Verdens første elektricitetsværk blev bygget i New York i 1882 og allerede ti år senere var elektriciteten nået til Danmark, og et elværk blev, som det første i landet, bygget i København.

På Askov Højskole fik professor Paul la Cour samme år tilladelse til at opføre en forsøgsmølle, hvis formål det var at udnytte vindkraften til fremstilling af elektricitet, og to år senere blev både foredrags- og gymnastiksal på skolen oplyst fra møllen med brintlys, der var for dyr til at vinde

udbredelse og som heller ikke var ufarlig, men som beviste at forsøget var lykkedes. Som ringe i vandet brede rygtet sig, og da la Cour døde i 1908, var der bygget 77 elektricitetsværker med Askov som forbillede. På forsøgs-møllen var der oprettet kurser, hvor de første elektrikere og elværksbestyrere blev uddannet, og et konsulentkontor hvorfra der kunne hentes råd og vejledning, om man ønskede at opføre et elektricitetsværk i sin egen by.

Fra Aastrup sogn ønskede man naturligvis også det nye lys, og der var folk, der gik i gang med at udregne, hvordan man bedst kunne skaffe sig et elektricitetsværk, og for dem blev det hurtigt klart, at vandkraften måtte være løsningen. Sognet har mange vandløb, og i flere af dem er strømmen ret stærk.

Den første bestyrelse

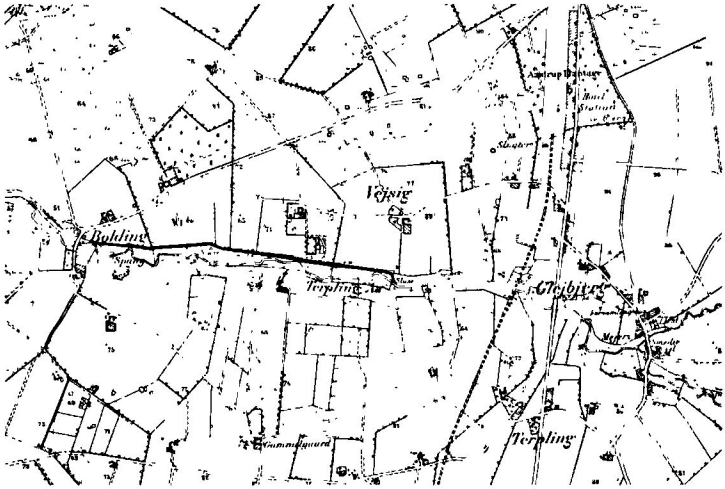
Den rivende udvikling, der havde fundet sted på en række områder i tiden omkring århundredskiftet, havde naturligvis også sat sit præg på Aastrup sogn. I 1890'erne var der blevet bygget en række huse i de to små byer Aastrup og Grene. Enkelte virksomheder var dukket op, sognet havde fået brugsforening og forsamlingshus, mejeri var bygget allerede 1884, og i 1905 fik byen telefon. Kort før første verdenskrig blev det så klart, at jernbanen fra Bramminge til Grindsted ville blive en realitet. Banen ville føre gennem sognet nær byerne Grene, Glejbjerg og Aastrup, men kun et af stederne kunne der blive tale om at bygge en station. Begge steder var der kræfter igang for at tjene de lokale interesser, og da var det, at Hans Laugesen i Grene og Mathias Jepsen i Terpling fik den tanke, at kunne man nu »lokke« med et elektricitetsværk, var det sandsynligt, at der ville blive taget hensyn dertil, og at den stationsby, alle troede og håbede på ville vokse op, naturligvis ville samle sig omkring det sted. Grene havde både mejeri, forsamlingshus og brugsforening i forvejen, et elektricitetsværk ville være et godt aktiv. Men det hastede.

Hans Laugesen og Mathias Jepsen var begge mænd, der var vant til at tage nye initiativer, og der var næppe den

andelsbevægelse eller forening i sognet, der ikke kunne tælle en af dem eller dem begge med i sin bestyrelse. Mathias Jepsen blev elektricitetsværkets formand, hvilket egentlig var et særsyn, da han, der var kendt som noget nær et finansgeni, som oftest havde posten som kasserer. Hans Laugesen var egentlig uddannet som vinterlærer og havde også fungeret som sådan forskellige steder, indtil han ved sit giftermål overtog svigerfaderens gård i Grene og blev gårdejer. Han havde hele sit liv en stor interesse for det samfund, hvori han levede, og han var som nævnt blandt initiativtagerne til oprettelsen af en lang række foreninger.

Sammen gik de to mænd til N. A. Tuesen, smeden i Tvile, der 1910 var blevet udnævnt som formand for husmandskommissionen i Ribe amt, og som siden blev kendt viden om for sin store indsats i udstykningsårene, og til Jens Beck i Bolding, der ejede en stor del af den eng, hvorigennem man påtænkte at grave en kanal og anlægge et turbineværk. Han var ikke svær at begejstre, og det samme gjaldt for Niels Peder Nielsen på Brogården i Aastrup. De fem mænd indkaldte til et orienterende møde, hvor prøvetegning af andelshavere skulle finde sted. Mødet blev afholdt i Glejbjerg forsamlingshus den 20. marts 1915, og havde nogen tvivlet på sagen, blev tvivlen gjort til skamme allerede denne første aften. 98 interesserede tegnede sig for 1396 lampesteder. Det var over en trediedel af sognets husstande og når man så tog i betragtning, at mange af de fjernest boende i første omgang ikke blev spurgt, er procentdelen langt større. Stiftende generalforsamling blev afholdt den 16. april 1915, og da havde yderligere 11 meldt sig som andelshavere. Succesen var enorm.

Inden mødet den 16. april havde initiativtagerne kontaktet Askov, og ingeniør Bjerre havde været i sognet for at se på vandløbene. Som ventet blev det Terpling å, der med sin stærke strøm blev udset som det bedst egnede til formålet. En kanal skulle graves fra Vejsig til Bolding, ved at lede vandet fra åen derigennem og bygge en turbine så

Bolding - Glejbjerg området. Elværkets kanal er fremhævet. (Geodætisk Instituts kort 1:20.000, 3305 Aastrup, copyright. Gengivet med Institutets tilladelse (A 403/85)).

nær Bolding bro som muligt, kunne man opnå et fald på ca. tre meter. Ingeniør Bjerre mente det ville være et fornuftigt grundlag at opføre et elektricitetsværk på. Glejbjerg elektricitetsværk var en realitet.

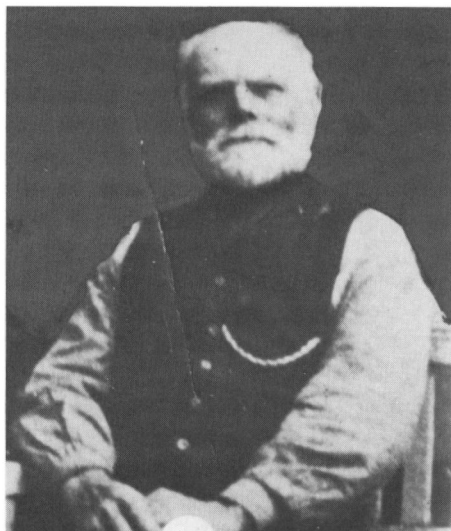
Udvalget havde udarbejdet vedtægterne for det nye selskab, og på mødet blev disse drøftet og vedtaget. Et af de spørgsmål, der optog mange, var selskabets navn. Den endelige placering af værket lå ikke helt fast, men efter at det blev klart, at det blev Terpling å, der skulle anvendes, og at DSB havde købt en grund i Glejbjerg, kom det til at stå i vedtægterne, at denne by var stedet, hvor man ønskede at opføre værket's bygninger. Der var indhentet tilbud fra Aastrup-Bjølund plantage på byggegrund, man ville så tæt på stationen som muligt. At DSB så sluttelig valgte at imødekomme begge byer ved at placere stationen midt imellem, altså længere mod nord i plantagen, er en anden sag. Elektricitetsværket var da forlængst opført,

og blev et af de første selskaber, der kom til at bære navnet Glejbjerg, det samme som den nye stationsby. Andels haverne forpligtede sig naturligvis til at aftage strøm fra det nye værk, til at lade installere elektriske lamper i de rum, man anvendte mest i det daglige såsom køkken, forretningslokale, værksted og lignende. At elværket i første omgang satsede på kun at levere lys, ses måske bedst derved at landbrugsbygninger, som stalde og lader slet ikke er nævnt i vedtægterne. Det var stationsbyens indbyggere, man byggede et elektricitetsværk til.

Bygningen af værket

Foråret og sommeren 1915 blev en hektisk tid for bestyrelsens medlemmer. Ustandseligt måtte der sendes bud til ingeniør Bjerre på Askov, og denne var utrættelig med råd og vejledning. På hans opfordring rejste bestyrelsen til andre byer for at se på allerede eksisterende værker, et forbillede for Glejbjerg blev elværket i Jernved, der besøgte flere gange. Ingeniør Bjerre udarbejdede en skitse, som kanalarbejdet skulle udføres efter, han bistod bestyrelsen ved licitationen og ved forhandlingerne med de lodsejere, der skulle afstå deres ret til at opstemme åvandet til engvanding. Disse forhandlinger var lange, engene havde stor betydning for høavlen, når man ikke længere kunne overrisle dem, mistede de en del af deres værdi, og naturligvis blev der krævet erstatning for dette. Bestyrelsen skulle tage stilling til den enkeltes krav, og aftalerne skulle være i hus, før man kunne udlicitere kanalarbejdet.

Et Svendborg firma påtog sig arbejdet med elværkets installationer, installatør Frandsen fra Askov husinstallationerne, og bygningernes opførelse blev overdraget murermester Bolding i Vejrup. Nu var der kun kanalarbejdet tilbage. Først den 25. august var alt klart, så man kunne afholde licitationen derover, og da var det øvrige arbejde for længst gået i gang. Det blev engmester Jens Peder Jensen fra Holsted, der skrev under på, at han for en løn af fem kroner pr. dag ville påtage sig arbejdet efter hedeselskabets konditioner. Jens Peder Jensen havde tidligere ud-

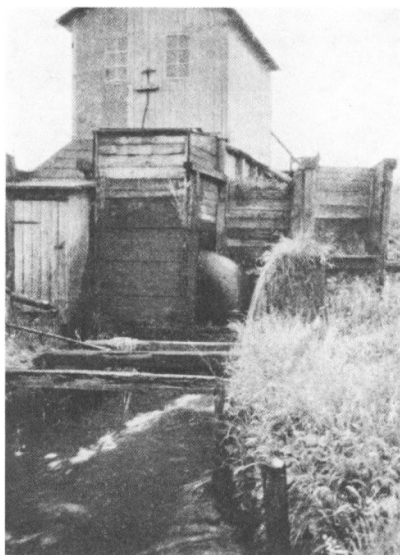

Engmester Jens Peder Jensen, Holsted, der stod for gravningen af kanalen i 1915.

ført store arbejder vedrørende dræning, og han mente sig nok istand til at udføre kanalarbejdet.

Det var et stort arbejde. Ca. 1½ km kanal skulle graves fra Jørgen Ottosens eng i Vejsig, hvor stemmeverket var, og til stedet i Niels Becks eng nær Bolding bro, hvor turbinehuset var under opførelse. På grund af forhandlingerne med lodsejerne var dette arbejde trukket længere ud end først antaget, nu nærmede efteråret sig, bygningerne og installationerne var snart færdige og skulle betales, bestyrelsen pålagde engmesteren at være hurtigt om gravearbejdet. Et hold arbejdere kom hver morgen cyklende fra Holsted, men opgaven var ikke så enkel. Kanalen skulle have det rigtige fald og den rette dybde, dens dæmninger skulle kunne stå for vandets tryk, og kanalens sider skulle afstives for ikke at styrte sammen, og Jens Peder Jensen og hans folk havde kun skovle og trillebøre til deres rådighed.

Omkring første september indledtes arbejdet, der blev fulgt med stor utålmodighed fra både lodsejeres og besty-

*Glejbjerg elværks turbinehus
fra før 1931, da der kun var
en turbine på værket.*

relses side. Havde engmesteren haft en plan om, at dæmningens sider skulle have tid til at »sætte« sig, blev hans tanker herom fejlet af bordet. I november var turbine og dynamo klar, nu ville man igang. Den 7. december gik det galt. Vandstanden i åen stod så højt, at vandet gik ind i den nu næsten færdige kanal, bortskyllede al jorden omkring turbinehuset, så dette hang frit i luften, kun støttet af nogle nedrammede pæle, og ødelagde dæmningen flere steder. I hast måtte der tilkaldes flere folk til at fylde jord op omkring turbinehuset før dette styrtede sammen, mændene sled; og oppe på dæmningen stod den nervøse formand Mathias Jepsen og skældte ud over nivelleringen.

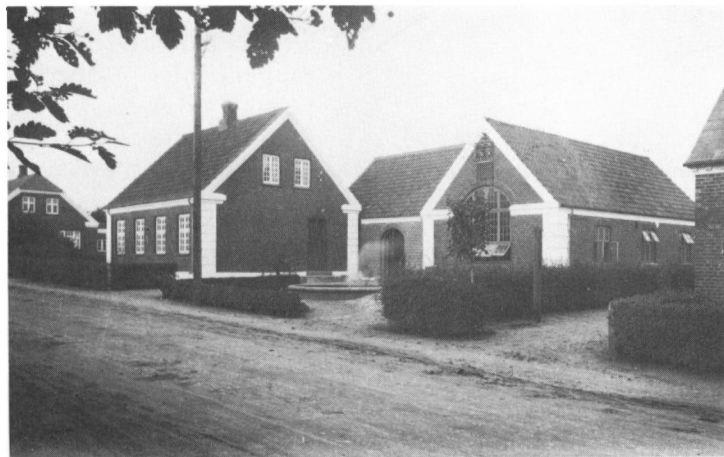
Hans nervøsitet blev ikke mindre den 10. januar 1916. Denne dato satte man for første gang forsøgsvis turbinen igang, og så viste det sig, at dæmningen var for lav, bagvandet stod ikke højt nok, og turbinen leverede kun 10 hk. Jens Peder Jensen fra Holsted måtte i hast gøre dæmningen et stykke højere på kanalens sidste stykke vej før

faldet. Imens rykkede Kruger fra Svendborg om penge. Der gik kun to dage før vandstanden i åen atter var for høj, derved blev presset på dæmningens sider så stort, at denne brød sammen, og vandet fossede ud over engene. Det blev nu klart for alle, at en sluse ved indløbet til kanalen var en nødvendighed. Derved kunne man i påkommende tilfælde lukke for kanalen og lede vandet udenom gennem åløbet. Men var årstiden ikke ideel til dæmningsbyggeri, så var den da helt umulig at bygge sluser i. Det måtte vente til foråret. Men ingen ville vente så længe på strømmen, så man enedes om ved fælles hjælp at klare sig med interimistiske spærringer i den mellemliggende tid. Nu måtte dæmningen blot repareres så turbinerne kunne komme igang.

Og så, endelig den 20. januar 1916 var batteriet fuldt opladet, og om aftenen tændtes det elektriske lys for første gang hos de fleste andelshavere i Glejbjerg. Det må have været en fantastisk oplevelse. Glejbjerg stationsby, som vi kender den i dag, eksisterede endnu ikke, men i Grene og Aastrup skinnede »det hvide lys« ud fra vinduerne. Reaktionen var forskellige, i et hus i Glejbjerg, hvor Ingeborg Johansen, der var gift med elværkets første bestyrer opholdt sig, blev man forskrækket over lysets styrke og frygtede, at der var for megen spænding på, så her slukkede man skyndsomt igen. Andre steder talte man til husmødrenes bekymring, i de følgende dage meget om, at det ny lys afslørede en mængde spindelvæv under lofterne. Betaget af lyset var dog alle, skønt næppe nogen anede, hvilken enorm betydning elektriciteten ville få for fremtidens samfund.

Udviklingen frem til 1964

Allerede fra starten havde folk i Vejrup fulgt udviklingen med stor interesse, og det varede heller ikke længe, før de første ansøgninger om at blive optaget som medlem i andelsselskabet indløb. Bestyrelsen tog sagen op, og man enedes om, at det nok kunne lade sig gøre, mod at man forpligtede sig til et vist årligt forbrug, og inden der var

Glejbjerg elværk, som det så ud ca. 1930.

gået et år fra elværkets start, havde man over tyve andelshavere i nabobyen Vejrup, og stadig kom nye til, strømforbruget steg og steg, snart kunne turbinen ikke klare efterspørgslen, og en dieseldrevet motor måtte installeres på selve værket.

Indtil 1950 blev Vejrup by forsynet med strøm fra Glejbjerg, men nogen ideel løsning blev det aldrig, byen lå langt væk fra værket, og når strømmen ikke forslog, var det i Vejrup, man først mærkede det. Ustandselige klager indløb da også herfra, og efterhånden som bestyrelsen optog flere og flere andelshavere, fandt man i nabobyen, at det var her, man måtte betale derfor med nedgang i strømstyrken. Luftledningerne, der førte tværs over temmelig ufarbare marker, var ofte i uorden og for elværksbestyreren noget af et mareridt, når han med alt sit grej over skulderen skulle vade gennem grøfter og over hegn for at udbedre skader.

Som årene gik steg behovet for strøm, og omkring 1931, da bestyrelsen havde sagt nej til, at man på Lykkesgård i Vejrup installerede malkemaskine, der skulle drives

ved strøm, og al brug af motorer efter kl. 3 om eftermiddagen var forbudt, indså man, at der måtte gøres noget effektivt. Der byggedes et nyt turbinehus og indsattes en turbine mere, hvilket øgede strømstyrken, så man var hjulpet langt frem i tiden.

Det var forsøgsmøllen i Askov, der blev den direkte årsag til at så mange små elektricitetsværker blev opført, men det var også herfra betænelighederne ved denne udvikling først kom til udtryk. Ingeniør Th. Arnfred indså meget tidligt, at skulle landbruget på længere sigt forsynes med strøm, måtte der bygges et højspændingsværk. Arnfred forudså noget af den udvikling, der ville komme, og forstod derfor, at behovet for strøm til landbruget og industrien ville blive en alt for stor opgave for de små værker. Allerede 1913 talte han på landboforeningernes delegeretmøde i Aarhus varmt for denne sag, men første verdenskrig kom og satte en midlertidig stopper for planerne, og det var derfor først i 1921, der opførtes et højspændingsværk ved Karlsgårde i Sig, og da var en stor del af området dækket ind med små vand- eller vinddrevne værker, Ja enkelte steder forsøgte man sig med endnu mindre, som f.eks. i Agerbæk hvor man en overgang forsynede sig med strøm fra en dynamo, der blev opladet ved kraft fra en lokomobil, og alle disse mere eller mindre vellykkede forsøg blev medvirkende til, at Karlsgårdeværket ikke fra begyndelsen fik den udbredelse nogle havde ønsket. Det blev dog efterhånden nødvendigt for flere og flere af de små at købe strøm fra højspændingsværket for at klare efterspørgslen, og det ene pionerværk efter det andet blev nedlagt.

I 1950 meddelte Vejrup sogns beboere bestyrelsen i Glejbjerg elektricitetsværk, at de ønskede at udtræde af fællesskabet og købe vekselstrøm fra højspændingsværket. Af den grund nedlagde man dog ikke elværket i hjembyen Glejbjerg, nu fik man blot lidt lettere ved at få strømmen til at række, i al fald for en stakket stund, for ret længe varede det ikke, før forskellige virksomheder med hønseriejer Børge Jørgensen i spidsen begyndte at stille krav om

at få vekselstrøm til sin virksomhed. Elværkets bestyrelse indledte derfor forhandlinger med Karlsgårde om levering, og den 4. maj 1959 indmeldte Glejbjerg elektricitetsværk sig som andelshaver i Sydvestjysk Andels Elektricitets Forsyning, og en ny epoke blev indledt. Bestyrelsen og medlemmerne oprettede nu en transformerforening, og selve elektricitetsværket og turbinehuset solgtes til bestyreren Jens A. H. Jensen.

I realiteten var elektricitetsværket nu ophørt, i al fald som andelselskab, men der gik yderligere fem år før alle medlemmer var gået over til vekselstrøm, og det var først på transformerforeningens generalforsamling i 1964, at det blev meddelt, at turbinen i Bolding var standset. Efter i 48 år at have været medvirkende til, at »det hvide lys« havde skinnet i Glejbjerg og Vejrup, hørtes ikke længere i Bolding vandets brusen, når det faldt tre meter ned gennem turbinerne og opladede batteriet. Nu ledtes vandet tilbage til det oprindelige åløb, kanalen groede til og blev efterhånden jævnet af lodsejerne. Tilbage står i dag ruinerne af turbinehuset og huset, hvor dynamoen stadig står som et minde om de mange års virke.

Strømpriser

Helt fra starten var det elektriske lys som nævnt en luksus. Og som al luksus var den dyr. 50 øre pr. kilowatttime for lys og 25 øre for kraft, der efter få år steg til 70 og 35 øre. En daglejers dagløn var under fem kroner, så det kan ikke undre nogen, at man sparede på lyset. At spare på dette havde man altid gjort, også petroleum og før det havde tælle eller tran været kostbare, og ikke noget man benyttede undtagen i rum, hvor det var absolut nødvendigt. På gårde, hvor man fra starten fik lys indlagt, var det da også tilstrækkeligt med en enkelt eller højst to 15 wat pærer ophængt i stalden, og ingen drømte om at forlade et rum uden at slukke lyset efter sig. Man var villig til at betale den høje strømpris, og dette skal nok også ses som et udtryk for, hvilken lettelse det var at være fri for den brandfare, tidligere tiders lyskilder havde været, en nok så lille

gnist i en bunke halm var nok til at fremkalde en katastrofe.

Men problemer i forbindelse med strømprisen opstod naturligvis alligevel, 70 øre pr. kilowattime var og blev meget. I de store kriseår efter 1930 blev det for mange en umulighed, og et af bestyrelsens største problemer blev at få pengene ind. Enkelte gange måtte man gribe til at lukke for strømmen hos en andelshaver og »det uanset persons anseelse«. Som et kuriosum angående priser kan nævnes at transformerforeningen i 1966 købte strøm på Karlsgårdeværket for 11,8 øre pr. kilowattime og solgte den til medlemmerne for 15 øre.

Bestyrere

Efter at man i 1915 havde indledt arbejdet med at opføre et elektricitetsværk, søgte man en bestyrer til dets daglige drift. På forsøgsmøllen i Askov havde man på det tidspunkt allerede uddannet en del inden for faget, der altså nu kunne kalde sig elektrikere. Men da også andre havde adgang til at søge den ledige stilling, var der både murere og mejerister imellem de fem ansøgninger, der indløb.

At der var mejerister mellem ansøgerne var ikke tilfældigt. På et mejeri lærte man at passe maskiner, der enten blev drevet ved vandkraft, eller som man mange steder var gået over til, ved damp. Det blev da også mejeristen Aksel Frederik Johansen, der efter at bestyrelsen havde rådført sig med ingeniør Bjerre, fik stillingen. Johansen havde netop været maskinpasser på en del af de mejerier, hvor han havde haft ansættelse, en periode bl.a. på det navnkundige Hjedding mejeri i Ølgod. Endvidere lovede hans anbefalinger, at han var en kraftig karl, ædruelig og havde en god karakter.

For en løn af 650 kr. årligt og mod at indbetale en garantisum på 300 kr. forpligtede Johansen sig til at holde vandturbinen, dynamoen og batteriet i orden efter forskrifterne. Blev der opstillet en reservemotor på selve værket, skulle han sørge for at sætte den igang, så snart det gjordes nødigt og ligeledes at standse den igen, når turbi-

nen alene kunne klare behovet. Han skulle aflæse målerne hos forbrugerne en gang om måneden, men herfor skulle han dog have 1 kr. årligt pr. måler. Det første år var han på egen kost og logi, men derefter opførte værket en bestyrerbolig, og det blev en del af bestyrerens løn at benytte denne. Det kunne dog ofte medføre vanskeligheder. Boligen tilhørte værket, og det var skiftende bestyrelses afgørelse hvordan og hvornår, der skulle foretages forbedringer eller vedligeholdelse.

Johansen beholdt stillingen til sin død i 1938. Da havde han uddannet sig til at være autoriseret installatør og havde folk ansat i forretningen. En af disse var hans svigersøn Jens A. H. Jensen, og denne blev elværkets næste bestyrer. Den samme familie var altså ledende på Glejbjerg elektricitetsværk i alle årene, da man i 1959 var gået over til vekselstrøm, som købtes fra Karlsgårde, købte Jens Jensen ejendommen og drev sin installationsforretning videre derfra.

For både den første bestyrer Aksel Johansen og for hans datter Ketty og svigersønnen Jens Jensen blev Glejbjerg elektricitetsværk derfor mere end blot en arbejdsplads. Det blev et livsværk.

Kilder

Glejbjerg elektricitetsværks protokoller, Aastrup sognearkiv.

J. Th. Arnfred: Da elektronikken kom til Vestjylland. R.A. 1973.

Hjalmar Sonne: Karlsgårdeværkets udvidelse 1941-45. R.A. 1981.

Utrykte kilder

Mundtlige beretninger fra forhv. elværksbestyrer Jens A. H. Jensen, Glejbjerg og hans kone Ketty Jensen.

Olga Pedersen, Boldingvej 16, 6752 Glejbjerg. Født 1935, husmoder og leder af Aastrup sognearkiv. Har tidligere skrevet i »Fra Ribe Amt« og »Aastrup sogn fra enevælde til udskiftning 1660-1790« (1985).